

fortsatte til den Tid, og saa, naar Tiden kommer, siger: „Vi kunde jo ikke fortsætte, vi havde ingen Penge.“ Den ærede Minister maa jo dog kende den store Forskjel, der er paa, at et Flertal sætter Noget igjennem og tager Ansvar paa sig til trods for Regjeringen, og saa dette, at Flertallet lader sig lede til at give Regjeringen en vis Tilslutning paa Grund af meget bestemte Udtalelser fra Regjeringens Side. Naar Stillingen i et finantzielt Anliggende er saaledes, at blot 3 Medlemmer af Finantsudvalget, der fornemmelig repræsenterede de paagældende Egne — det var det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), det ærede Medlem for Solstebro (S. Madsen) og mig, det førstnævnte ærede Medlem paa Grund af sin Stilling til Jernbanelovene, vi Andre af Hensyn til, at vore Valgkredse berørte disse Egne — kunde drage omtrent Halvdelen af Thinget med sig mod Regjeringen i et Anliggende af den Bestaffenhed, hvor man ellers pleier (af konstitutionelle Hensyn at følge Regjeringen, maa den ærede Minister deraf kunne slutte, at der maatte i Thinget have været et levende Onske om at fortsætte den 1ste Juli 1871, og det gaar da ikke an at lægge Ansvar over paa det Flertal, som netop ved Regjeringens bestemte Udtalelse om, at Alt skulde nok blive klappet og klart, lod sig bevæge til at følge Regjeringen og tro, at der endnu var god Tid. Den ærede Minister sagde, at Enhver maatte kunne sige sig selv, at der var vigtige finantzielle Grunde til Stede for deres Optraeden. Nei, der var Beregningsgrunde til Stede, det nytter ikke, at man søger at komme bort deraf. Der laa den Bagtanke hos Regjeringen, at den vilde have en Indkomstskat, inden den gik ind paa at bygge de vestjydske Baner, og at den vilde sætte Thinget i den konstitutionelle Klemme, at det skulde blive nødt til at give efter med Hensyn til Skatten, fordi der var saa Mange i Thinget, det vare interesserede i at faae disse Jernbaner. Det var det, der laa bag ved, og vi forstode det godt, vi ere ikke saa kortsynede. Det var Raastanden fra Regjeringens Side om at sætte visse Ting sammen, som ikke hørte sammen, som laa bag ved, og jeg vil sige, at der hele Tiden har været en vis Tævenhed fra Regjeringens Side med Hensyn til at faae dette Foretagende fremmet. Jeg siger, at det ved denne Leilighed har vist sig, at, skjøndt Danmark er et lille Land, ligger Bestjylland dog temmelig langt fra Kjøbenhavn. Der ligger Regjeringens store Ansvar, og naar den ærede Minister fortæller os, hvor mageløs virksom man har været med at afflutte denne Kontrakt — en meget mangelfuld Kontrakt — i August Maaned (Stemmer: Oktober!), ja, og i Oktober 1872 omtrent fem Tjeringaar efter, at Arbeidet skulde vore begyndt, er det et Vidnesbyrd om, hvorledes man har gjennemtænkt denne Sag; Loven blev til i 1868; den fornuftige Tanke var natur-

ligvis, at Materiale, Personel og Arbeidskraft vilde være tilstede, saa at man i mange Henseender kunde have gjort det vedkommende Entrepreneur langt lettere, som saa flinkt havde tilendebragt Bendshøvel- og Silkeborgbanen. Men saa lagde man tværtimod dette ugudelige Mellemrum imellem. Da Loven var færdig 1868, maatte Regjeringen have truffet sine Forberedelser saa tidlig, at alle Besigtigelser og Overveielser — ogsaa Ringkjøbing Amtsaads, skjøndt det kan være, at det kom noget bag efter — kunde være saaledes behandlede, at det i 1870 kunde være klappet og klart, saa at man blot ventede paa Sanktion paa en første Bevilling, for at Arbeidet kunde begynde. Nu roser man sig af, at et Kontraktsubkast var færdigt i Mai 1872, som i alle væsentlige Punkter er affirevet efter andre Kontrakter, som alle andre skikkelige Menneker kunde paa nogle Tal nær have færdig paa en Time! Nei, naar Besigtigelserne, Overveielserne og Linierne vare færdige i god Tid, saa var der blot nogle Tal at føie til Kontraktsubkasset, saa dertil havde man ikke behøvet at anvende et Aarstid. Regjeringen kan i dette Stykke ikke komme fra, at den har handlet meget kjøligt og langsomt lige over for et overordentlig vigtigt Samfundsanliggende. Det er min Overbevisning, at det aldrig vilde være blevet, om jeg maa sige, taalt, dersom dette Forhold havde ligget, ja f. Ex. denne By noget nærmere. Komme vi dernæst til det næste Stadium, siger den ærede Minister, at Regjeringen har skaffet paalidelige Entrepreneurer — og der imod er der ikke Noget at indvende — som havde indgaaet deres Forpligtelser, og saa var den færdig, saa var Regjeringens Forhold klappet og klart. Det er en mærkelig Opfattelse af Regjeringens Ansvar, at den blot har at afflutte Kontrakterne, og saa er den færdig. Hvad har vi da Kontrolten til? Skulde Kontrakterne ikke indeholde saadanne Bestemmelser, at vi kunne have Skaand i Sankt med Entrepreneurerne under hele Arbeidet, saa maa Kontrakterne være overordentlig slet skrevne, skjøndt Regjeringen har brugt Tiden til Mai 1872 med at gjøre dem færdige, ja saa slet, at der ikke er et eneste Punkt, hvorpaa man havde Skaand i Sankt med Entrepreneurerne, men at de kunne danse op, som de vilde, indtil de behage at aflevere Arbeidet. Det tror jeg ikke kan være Tilfældet; saa slette Kontrakter har Regjeringen ikke lavet; der maa være Bestemmelser i denne Kontrakt, som give Ministeriet baade Ret og Ansvar, men jeg skal indrømme, at det er næsten blevet Mode her, at de Folk, med hvilke Regjeringen kontraherer i store og vigtige Sager, omtrent forud vide, at de, i Stedet for Angribere i Regjeringen saa godt som altid have Undskyldere og Forsvarere, det gjaelder ikke blot den ærede Indenrigsminister, men hans ærede Kollega, som sidder der (Marineministeren), skal tænke paa noget Rignende. Noordan gaar det ikke med Maskinerne til Marineministeriets Skibe?